

Не пристигна лудечекъ Секула;
Какъ ке бидить, како куртулиса!“
И стигнае'е, и съ избац'е,
С' избац'е, и съ опита'е;
И имъ каза унери големи,
Що напра'и негоа-та сестра,
Негва сестра Гюргя Самовила.

143.

Седутъ юнаци и Арапинъ.

Шедба шете Марко Прилепчанецъ,
Шедба шете низъ Косово поле,
Тамо праве седумде'стъ манастир'
Безъ везировъ и безъ царевъ изанъ.
Отъ тамъ ойде на широко Скопје,
Тамо фати манастиръ да праве
Манастиръ праве свети Димитря.
Кога Марко направи манастиръ,
Ми съ пречу во града Стамбола
Во Стамбола до Султанъ Мурата;
Султанъ Муратъ си кладе теляли.
Телялъ личе низъ града Стамбола:
„Далъ чуєте Турци и раяте!
Що настаналъ делибаша Марко,
Що ми сетъ тіа чудби отъ него!
Кой ꙗ юнакъ надъ юнака роденъ,
Да го фатить делибаша Марко,
Живъ до мене него да донесе;
Ке му дадамъ до три лепи земле,
Ке му дадамъ гора Каменица,
Ке му дадамъ въ Босна Сараево,
Ке му дадамъ 'се-та Босна кървава,
Сѣде Марка жива да донесе,
Ако саке, още земя давамъ!“
Съ наиме еденъ цѣрнъ Арапинъ,
Испадна предъ цара съ поклони:
„Честити царе отъ сега до века!